

μῶν της ἡ γυνὴ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ῥή-
ξασα φοβεράν κραυγὴν.

— Τὸν ἄνδρα μου!...

Ναὶ ὁ ἄνδρας της, ὁ Νικολὸς Πικόπουλος με-
τεφέρετο ἐπὶ ἐδράνου, ἡμιθανὴς καὶ αἰμόφυρτος
εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνῷ ἡσχολεῖτο νὰ συμπλη-
ρῶσῃ τὰς παραγγελίας τοῦ ἐμπορίσκου καὶ ἐπὶ
τοῦ πάγκου του ὄρθιος προσεπάθει νὰ καταβι-
βάσῃ βαρὺ δέμα στουποχάρτου ἀπὸ ὑψηλοῦ ῥα-
φίου, παρεπάτησε κ' ἐπέσε χαμαί. Ἀλλὰ κατὰ
τὴν πτώσιν τοῦ βαρέος σώματός του ἐθραύσθη
ἡ κνήμη τοῦ δεξιοῦ ποδός, τὸ δὲ δέμα πεσὼν
κατεπλήγωσε τὴν κεφαλὴν του. Ἦδη ἀνεβίβα-
σαν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν ἐξήπλωσαν γογ-
γύζοντα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ὁ ἰατρός προσεπάθει
νὰ τῷ παράσχω τὰς πρώτας βοηθείας. Ὁ Νικο-
λὸς συνελθὼν καὶ κατανοήσας τὴν κατάστασιν
του ἤρχισε ν' ἀπελπίζεται.

— ὦχ, ὁ μαῦρος!.. θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω!..

Ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλὰ μὴ ἰδὼν πλησίον
τὴν γυναῖκα του κατελήφθη ὑπὸ παραπόνου καὶ
ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Τώρα κατενόει καὶ οὗτος ὅτι
μόνη ἡ Ἀνθὴ ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῷ δώσῃ τὸ θάρ-
ρος καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς. Οὔτε ὁ ἰατρός,
οὔτε τὰ ἄλλα περίξ του παριστάμενα φιλικὰ
πρόσωπα ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀπαλύνουν τοὺς πόνους
του, νὰ φυγαδεύσουν τὰς μαῦρας σκέψεις του,
νὰ ἀνδρίσουν τὴν ψυχὴν του εἰς τὰς περιπετείας,
παρὰ μόνῃ ἡ γυναῖκά του μὲ μίαν ἐπιθλιψὴν τῆς
χειρός, μ' ἓνα της χαμόγελο, μ' ἓνα βλέμμα. Κ'

αἴφνης συλλογισθεὶς τὴν σκηνὴν τοῦ καταστή-
ματος, ὅτε ἀπέπεμψεν ἀπόνως τὴν παιδίσκην,
καὶ ἤκουσεν ἀδιαφόρως τῆς γυναικὸς του τὰς ὠ-
δινὰς· ἐπίστευσεν ὅτι πρὸς τιμωρίαν ἡ Ἀνθὴ δὲν
ἤρχετο ἤδη πλησίον του, ὅτι χαιρεκακοῦσα διὰ
τὸ πάθημά του τὸν ἄφινε μόνον κ' ἔρημον, πρὸς
ἐκδίκησιν.

— Ἀνθὴ, γυναικοῦλά μου, ποῦ ἦσαι... μὴ
μ' ἀφίνης ἔρημον τὸν κακομοῖρῃ!... ὠλόλυξε.

Κ' ἐξελάμβανε τῷ ὄντι ὅτι ἦτο ἔρημος, ἀπερ-
ριμμένος εἰς μίαν τάφρον ὡς σκύλος ἀγωνιῶν, κ'
ἐμεταμελεῖτο οἰκτρῶς διὰ τὴν πράξιν του καὶ δὲν
ἤθελε κανένα νὰ γνωρίσῃ τῶν τόσων ἐν τῷ θω-
ματίῳ, ἀλλὰ μόνον ἐκλαίει τὴν ἐγκατάλειψιν
τῆς γυναικὸς του...

Αἴφνης φωναὶ θορυβῶδεις ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ
παρακειμένου δωματίου. Ἀλεπάλληλα καὶ θυ-
μῶδη οὐα ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ οἰκογένεια Πικο-
πούλου ἠΰξησε κατὰ ἓν ἄτομον, μικρὸν καὶ ἀ-
δύνατον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπὸ τοῦδε εἶχεν
ἀπαιτήσεις· τοῦ πατρὸς ἡ ὀδυνηρὰ μορφή ἐξι-
λαρύνθη εὐθύς· μειδίαμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν ὠ-
χρῶν χειλέων του καὶ λησμονῶν τοὺς πόνους ἀνέ-
κραξεν μὲ συντετριμμένην ἀλλὰ περιπαθῆ φωνήν·

— Ἀνθὴ... παιδί μου!...

Τῷ ὄντι ἡ Ἀνθὴ ἐγέννησε παιδίον εἰς τὸν
Νικολόν. Ἡ λιποθυμία ἐκείνη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ
συζύγου της ἐν ταιαύτῃ καταστάσει μετέφερεν
αὐτὴν ἀκόπως καὶ ἀβλαβῶς εἰς τὴν θέσιν τῆς
μητρός.

Ἔπεται συνέχεια

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΣΗΣ

[Σημειώσεις αξιωματικοῦ]

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 85

Ε'.

Λάσπη καὶ πάλιν λάσπη.—Τὸ βορειότερον ἄκρον τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ βασιλείου.—Ἐπάνοδος.—Τὰ Τέμπη σεληνοφώτιστα.

Ὁ Πηνειὸς ἐξερχόμενος τῶν Τεμπῶν πλατύ-
νεται βαθμηδὸν πρὸς τὰς ἐκβολὰς του διατρέ-
χων πεδιαδα, ἥτις ἀπὸ αἰώνων ἐσχηματίσθη
καὶ σχηματίζεται διὰ πρόσχωσεων. Τὸ ἐλῶδες
καὶ ἀμμόχωστον ἔδαφος αὐτῆς χρησιμεύει ἐν μέ-
ρει μὲν διὰ τὴν καλλιέργειαν ἀρκετοῦ ἀραβο-
σίτου, ὀλιγωτέρου σίτου καὶ τινων ὑδροχαρῶν
φυτῶν, ἐν μέρει δὲ διὰ τὴν βοσκὴν τῶν βοῶν
τῶν περίξ χωρίων, ἐξ ὧν διεκρίνομεν ἀμέσως
πρὸς δεξιὰ τὸ Λασποχώρι. Βαδίζων ἐπὶ τοῦ
ἀληθῶς λασποτόπου τούτου, ἀνὰ μέσον θάμνων
καὶ ἄγρων καὶ ἀνηλεῶς δερόμενος ὑπὸ τῶν φλο-
γερῶν ἀκτίνων τοῦ θεσσαλικοῦ ἡλίου, παρέβαλ-
λον μελαγχολικῶς τὴν πρῶην καὶ νῦν θέσιν μας
καὶ δὲν εἶχα διαθεσὶν νὰ θαυμάσω τὴν μονό-
τονον θέαν τῆς πεδιαδος, ἥτις οὐδὲν τὸ ἐνδια-
φέρον παρουσιάζει διὰ τὸν ὁδοιπόρον, ὅστις δὲν
ἔχει ἀγροὺς νὰ θερίσῃ ἢ βόας νὰ θρέψῃ. Μόνη

προσείλκυσε τὴν προσοχὴν μας δεκάτοξος βυζαν-
τινὴ γέφυρα, ἥς τὸ πλεῖστον μέρος κεῖται ἐπὶ
τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ ξηρᾷ·
διότι ὁ Πηνειὸς μεταβαλὼν κοίτην ἐγκατέλι-
πεν αὐτὴν ἄχρηστον παρασύρας μάλιστα καὶ
τὸ ὑποσκαφέν δεξιὸν ἀκρόβαθρόν της.

Βραδέως συρόμενοι ἐπὶ τοῦ λασπώδους ἐδά-
φους καὶ πολλὰκις εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ τῶν
ἀπαντῶντων ῥυάκων, μετὰ δίωρον καὶ πλέον πο-
ρεῖαν εἰσῆλθομεν εἰς πυκνότετον δάσος ἐκ πα-
λιουριῶν, τούτέστι ἀκανθωδῶν δεινδροειδῶν θά-
μνων, εἰς τοὺς κλώνους τῶν ὁποίων πολλὰ ἐν-
θύμια ἐκ τῶν ἐνδυμάτων μας ἀφήσαμεν, ἐνῷ
τὰ ἔχνη τῶν θωπειῶν των ἔμειναν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου καὶ τῶν χειρῶν μας ἐπὶ πολλὰς κατόπιν
ἡμέρας. Εὐρίσχομεθα ἤδη ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ
Καραλῆ ἢ Καραλίκ—Δερβέν, ἥτις γνωρίζεται
ἐκ τῶν ὀρθῶν ἐτι εἰρηπιῶν τοῦ κατὰ τὰ συμ-
βάντα τοῦ 1882 περιποληθέντος Τουρκικοῦ στρα-
τιωτικοῦ σταθμοῦ.

Ἀπὸ τῶν προπόδων τοῦ καταφύτου λόφου,

ὕψ' ὃν κεῖται τὸ ἐρείπιον τοῦτο, καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτείνεται ἐλώδεις δάσος ἐκ δρυῶν, πετελιῶν καὶ πλατάνων, ἀδιαβάτον ἐντελὴς ἔνεκα τῶν τελμάτων καὶ τῶν μεταξὺ τῶν δένδρων ἀδιαχωρίστως συμπεπλεγμένων βάτων καὶ παλιουριῶν. Ἡ ὁδὸς ἀκολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν λόφων, ἀφίνουσα δεξιὰ τὸ ἔλος, ἐν ᾧ πολλάκις ἐν τούτοις ἐμπλέκεται. Μετὰ ἐπίπονον δρόμον ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ Καραλῆ — Δερβέν ἐφθάσαμεν τέλος εἰς Τρία Πλατάνια τὸν τελευταῖον πρὸς ἀνατολὰς σταθμὸν τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς, ἣ ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν βορειανατολικωτέραν γωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ἐκεῖθεν ἡ ὁδὸς διερχομένη τὸ σύνορον διευθύνεται εἰς Κατερίνην, συνδέουσα οὕτω τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Μακεδονίας.

Ἡ θέσις Τρία Πλατάνια—ἂν καὶ ἐγὼ παρετήρησα περὶ αὐτὴν ὅχι τρεῖς ἀλλ' ἑκατοντάδας πλατάνων—ἀπέχει μόνον πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ἐλώδους δάσους, τὸ ὅποιον τὴν χωρίζει ἀπ' αὐτῆς, ἡ θαλάσσα εἶνε σχεδὸν ἀπροσπέλαστος. Λέγεται ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν θέσιν ταύτην βουνῶν φαίνεται ὁ Ἄθως, τινὲς μάλιστα προσθέτουσι καὶ ἡ θέσις τῆς Θεσσαλονίκης, ἐγὼ ὁμῶς ἀνελθὼν μέχρις ὕψους τινος δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω εἰμὴ τὴν Κασσάνδραν καὶ τὰ ὄρη τῆς βορείου Χαλκιδικῆς, ἐπίσης δὲ καθαρώτατα καὶ τὸ φρούριον Πλαταμῶνος, ὅπερ ἄλλως δὲν ἀπέχει ὑπὲρ τὴν ὥραν.

Ἐν τούτοις μὲ τὰς περιπλανήσεις μας ἐπὶ τῶν θέσεων τούτων ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέμας της, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαμεν διάθεσιν νὰ δοκιμάσωμεν τὰς τέρψεις νυκτερινῆς πορείας διὰ τῆς ἐλώδους πεδιάδος, ἀπεχαιρετήσαμεν τοὺς καλοὺς εὐζώνους καὶ ῥίψαντες ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τῶν λόφων ἐκείνων, ὧν αἱ ἀνατολικαὶ πλευραὶ ἤρχιζαν νὰ σκιαζονται ἐπαισθητῶς, ἀνεχωρήσαμεν.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει τὸ στερέωμα ὅτε διήλθομεν αὐθις διὰ τῆς πηγῆς τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις καλυπτομένη ἤδη ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς νυκτός, προσεκλήσατο κάλλος μυστηριωδέστερον καὶ μᾶλλον ἐπαγωγόν. Διηρχόμεθα δὲ πρὸ τοῦ Κάστρου τῆς Ὠριᾶς, ὅτε ἡ σελήνη ἀνατείλασα ὑπὲρ τὴν Ὀσσαν κατεφώτισε βαθμηδὸν τὴν μίαν πλευρὰν τῶν Τεμπῶν, τῶν ὁποίων ἡ θεὰ τὴν σελήνοφειγῇ καὶ χλιαρὰν ἐκείνην ἐσπέραν ἦτο ἐξαισία. Δὲν θὰ πειραθῶ νὰ περιγράψω τὴν ἀπερίγραφτον μαγεῖαν τῶν ἀντιθέσεων τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς ἐπὶ τῶν ἀπορώγων ἐκείνων βράχων, συνδυαζομένων πρὸς τὸν σκοτεινὸν ὄγκον τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὑπερυψήλων δένδρων τῆς ἀφωτίστου πλευρᾶς, ἀναιμῶς τῶν ὁποίων ὁ Πηνειὸς ἐκύλιε τὸν

χυτὸν ἄργυρόν του μυριοτρόπως ἀντανεκλῶντα τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης. Ἐβαδίζομεν σιωπηλοί, ὡς ἂν ἐφοβοῦμεθα μὴ ταράξωμεν τὴν ἀρμονίαν τῶν ἡχῶν τῆς νυκτός, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ῥόχθος τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ ἐπεκράτει, διακοπτομένην ἐνίοτε ἀποτόμως ὑπὸ τῶν ὀξείων κρωγμῶν τῶν νυκτοβίων πτηνῶν ἅτινα ἀνίπταντο βαρέως πρὸ τῶν ποδῶν μας. Πολλάκις ἐσταματήσαμεν διὰ νὰ ἀκροασθῶμεν τὸ μεμακρυσμένον ἄσμα βοσκοῦ, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο κατερχόμενον ἀπὸ ἀδιεγνώστου ὕψους, διότι αἱ ὑψηλαὶ πλευραὶ τῆς κοιλάδος, ἐφ' ὧν οἱ βοσκοὶ εἶχον τὰ ποιμνιοστάσια των, ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς νυκτός ἐφαίνοντο ἀνερχόμενοι εἰς καταπληκτικὰ ὕψη.

ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν φανταστικῶν εἰκόνων τοῦ δρόμου ἐκείνου διατελοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς Μπαμπᾶ. Ἡ ἀπογοήτευσίς ὑπῆρξε πλήρης. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστρέψω τὰς τελευταίας ταύτας ἐντυπώσεις καὶ παρκитоῦμαι τῆς περιγραφῆς τῆς ἐν τῷ ξενῶνι διανυκτερεύσεως. Ἀπεκοιμήθημεν μὲ τὰ ὠραιότερα ὄνειρα καὶ ἐξυπνήσαμεν μὲ τὰς διαθέσεις Χασάν, ὥστε καὶ ἄκοντες ἐσκεπτόμεθα τὸ τοποῦζιον τοῦ μακαρία τῇ λήξει δερβίση.

Ἐάν ποτε, ἀναγνώστα, εὐκαιρήσης μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Βῶλον ταξείδιον εἶνε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους ἐν τῶν ὠριοτάτων τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ Βώλου ὁ σιδηρόδρομος ἐντὸς τριῶν σχεδὸν ὥρῶν σὲ φέρει εἰς Ἀδριαν, ἐκεῖθεν δὲ — πάντοτε τὸ θέρος—δύνασαι νὰ μεταβῇς εἰς Μπαμπᾶ δι' ἀμαξῆς ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ὥρῶν.

Ἐπισκέφθητι τὰ Τέμπη καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ οἰκτίρης τὴν ἀνωτέρω ὠχροτάτην σκιαγραφίαν των.

Κ. Γ. Κ.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἰδὼς μιὰ μέρα, κόρη μου,
Κ' ἐσὺ μὲ λησμονήσης,
Μὰ ἐγὼ τ' ἀχνό σου πρόσωπο
Ποτὲ δὲ λησμονῶ.
Ἰδὼς μιὰ μέρα, κόρη μου,
Κ' ἐσὺ θὰ μὲ μισήσης,
Καὶ μ' ὅλο αὐτὸ τὸ μῖσός σου
Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Σ' ἀγάπησα, σ' ἀγάπησα,
Σκληρότατο κοράσι
Σοῦ ἐχάρισα τὴ νιοτὴ μου,
Σοῦ ἐχάρισα τὸ νοῦ.
Κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπην μου
Τί ἐ-ἐρῶσα 'ς τὴν πλάσι;
Τὸ μῖσός μόνο ἀπόκτησα
Ἀκόμιν ἐνὸς θνητοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΖΩΚΗΣ.